

KYSYMYS INTERNATIONALISTIEN YHDISTÄMISESTÄ

Sota aiheutti koko kansainvälisen sosialismin syvällisen kriisin. Kuten kaikki kriisit, niin myös sosialismin nykyinen kriisi on paljastanut syvällisemmin ja selvemmin sosialismin sisäiset ristiriidat, repinyt pois useita valheellisia ja sovinnaisia naamioita, näyttänyt mitä jyrkimmässä ja selvimmässä muodossa, mikä sosialismissa on mädännyttä ja aikansa elänyttä ja mikä on edelleen kehittymisen ja voittoon johtavan liikkeen takeena.

Miltei kaikki Venäjän sosialidemokraatit tuntevat, että vanhat jakautumiset ja ryhmittymiset — emme sanoisi: ovat vanhentuneet, vaan — muuttavat muotoaan. Etualalle kohoaa ryhmitys sodan asettaman peruskysymyksen mukaan, nimittäin: jakautuminen „internationalisteihin” ja „socialipatriotteihin”. Olemme ottaneet nämä nimitykset „Nashe Slovon” 42. numeron pääkirjoituksesta, emmekä tällä erää pysähdy tarkastelemaan kysymystä, pitäisikö niitä ehkä täydentää vallankumouksellisten sosialidemokraattien ja kansallisliberaalisten työväenpoliitikkojen vastakkainasettelulla.

Kysymys ei ole tietenkään nimityksestä. „Nashe Slovo” on hahmotellut oikein nykyisen perusryhmittymisen olemuksen. Internationalistit, kirjoittaa se, „ovat yksimielisiä kielteisessä suhtautumisessaan Plehanovin edustamaan socialipatriotismiin”... Ja toimitus kehottaa „nykyään pirstoutuneita ryhmiä” „sopimaan keskenään ja yhtymään vaikkapa vain yhtä ainoaa tekoa varten — ilmaistakseen Venäjän sosialidemokratian asenteen nykyiseen sotaan ja venäläiseen socialipatriotismiin nähden”.

„Nashe Slovon” toimitus ei rajoittunut sanomalehtikirjoitukseen, vaan kääntyi kirjeellä meidän ja Organisaatiokomitean puoleen ehdottaen, että tästä kysymyksestä pidettäisiin neuvottelukokous — „Nashe Slovon” toimituksen osanotolla. Me osoitimme vastauksessamme, että pidämme välttämättömänä „muutamien ennakkokysymysten selvittämistä saadaksemme tietää, olemmeko samaa mieltä perusasioista”. Kiinnitimme huomion pääasiallisesti kahteen ennakkokysymykseen: 1) „Venäjän edistyneen proletariaatin tahtoa vääristelevien” („Nashe Slovon” toimituksen sanonta) „sosialipatrioottien” (toimitus nimesi Plehanovin, Aleksinskin ja tunnetun pietarilaisten likvidaattorikynäilijän ryhmän, aikakauslehti X.Y.Z:n⁹¹ kannattajat) paljastamisessa ei auta mikään deklaraatio. Tarvitaan pitkälistä taistelua. 2) Mitä perusteita on lukea „internationalisteihin” Organisaatiokomitea?

Ja toisaalta, Organisaatiokomitean ulkomainen sihteeristö lähetti meille jäljennöksen vastauksestaan „Nashe Slovolle”. Tässä vastauksessa sanottiin vain, että toisten ryhmien „ennakko”-valikointi ja „toisten poisjättäminen” ei ole sallittua ja että „neuvottelukokoukseen pitää kutsua kaikkien niiden puoluekeskusten ja -ryhmien ulkomaiset edustustot, jotka olivat... konferenssissa, joka pidettiin Kansainvälisen sosialistisen toimiston yhteydessä Brysselissä sodan edellä” (kirje maaliskuun 25 pltä 1915).

Organisaatiokomitea kieltäytyy siis periaatteellisesti *internationalistien* neuvottelukokouksesta haluten neuvotella myös sosialipatrioottien kanssa (on tunnettua, että Plehanovin ja Aleksinskin virtaukset olivat edustettuina Brysselissä). Aivan samanlainen on hengeltään socialidemokraattien Nervin päätöslauselma („Nashe Slovon” 53. numero), joka hyväksyttiin Ionovin selostuksen jälkeen (ja joka epäilemättä ilmaisee tämän Bundin vasemmistolaisimpien eli internationalistisimpien ainesten edustajan katsomuksia).

Tässä päätöslauselmassa, joka yleensä on mitä luonteenomaisin ja varsin arvokas sen „keskitien” kuvaamiseksi, jota monet rajan takana etsivät, — ilmaistaan myötätunto „Nashe Slovon” „periaatteita” kohtaan, mutta samalla ilmoitetaan, ettei hyväksytä „Nashe Slovon” kannanottoa, „joka merkitsee järjestöllistä rajankäyntiä,

yksinomaan vain sosialisti-internationalistien yhdistämistä ja niiden kahtiajakautumisten välttämättömyyden puolustelua, joita tapahtuu historiallisesti muodostuneissa sosialistisissa, proletaarisissa puolueissa". Kokous pitää „„Nashe Slovo” lehden” muka „yksipuolista” „käsittelyä” (näiden kysymysten „käsittelyä”) „erittäin vahingollisena Internationalen jälleenrakentamiseen liittyvien tehtävien selvittämiselle”.

Osoitimme jo, että Axelrodin, Organisaatiokomitean virallisen edustajan, katsomukset ovat sosialishovinistisia. „Nashe Slovo” ei ole vastannut tähän painetussa sanassa eikä kirjeissäkään. Osoitimme, että Bundin kanta on samanlainen, siinä on vallitsevana vivahteeltaan saksalaismielinen shovinismi. Nervin päätöslauselma vahvisti, vaikkakin välillisesti, hyvin tärkeän tosiasian: *yksinomaan* internationalistien yhdistäminen on julistettu vahingolliseksi ja hajottavaksi teoksi; kysymys on asetettu niin selvästi, että se ansaitsee kaikkinaista tunnustusta.

Vieläkin selvempi on Organisaatiokomitean vastaus, jossa asiaan suhtautumista ei ilmaista välillisesti, vaan aivan suoraan ja virallisesti: ei pidä neuvotella *ilman* sosialipatriotteja, vaan *heidän kanssaan*.

Meidän tulee kiittää Organisaatiokomiteaa siitä, että se on vahvistanut „Nashe Slovon” edessä oikeiksi mielipiteemme Organisaatiokomiteasta.

Merkitsekö tämä, että „Nashe Slovon” *koko aate*, internationalistien yhdistämisen aate, on kärsinyt vararikon? Ei. Minkäänlaisten neuvottelukokousten mitkään epäonnistumiset eivät pysäytä internationalistien yhdistymistä, kun kerran on olemassa aatteellinen yksimielisyys ja vilpitön halu taistella sosialipatriotismia vastaan. „Nashe Slovon” toimituksen käytettävissä on tehokas välikappale — jokapäiväinen sanomalehti. Toimitus voi tehdä jotain paljon asiallisempaa ja vakavampaa kuin ovat neuvottelukokoukset ja julistukset: nimittäin, kehottaa *kaikkia* ryhmiä ja ryhtyä itse viipymättä 1) laatimaan täydelliset, tarkat, suorat, täysin selvät vastaukset kysymyksiin, jotka koskevat internationalismin sisältöä (sillä niin Vandervelde, Kautsky, Plehanov, Lensch kuin myös Haenisch nimittävät itseään internationalisteiksi!), opportunistia, II Internationalen vararikkoo, sosialipatriotismia vastaan

käytävän taistelun tehtäviä ja keinoja j.n.e.; 2) kokoamaan voimia tiettyjen periaatteiden puolesta käytävää vakavaa taistelua varten, ei ainoastaan ulkomailla, vaan myös ja pääasiallisesti Venäjällä.

Todellakin, rohkeneekohan kukaan kieltää, ettei ole eikä voi olla *muuta* tietä internationalismin voittoon sosialipatriotismista? Eikö Venäjän puolivuosisatainen maanpakolaisuuden historia (ja 30-vuotinen *sosialidemokraattien* maanpakolaisuuden historia) ole todistanut, että kaikki ulkomaiset julistukset, neuvottelukokoukset y.m. ovat olleet voimattomia, vähäarvoisia, näennäisiä, *ellei* niitä ole tukenut tämän tai tuon yhteiskuntakerroksen *pitkäaikainen* liike Venäjällä? Eikö nykyinenkin sota opeta meille, että kaikki, mikä on kypsytöntä tai lahonnutta, sovinnasta tai diplomaattista, hajoaa tomuksi heti ensi kolauksesta?

Kahdeksan sotakuukauden kuluessa ovat *kaikki* sosialidemokraattiset keskuksot, ryhmät, virtausten ja mielipidevivahteiden edustajat jo neuvotelleet kenen kanssa ovat voineet ja halunneet, ne ovat jo „julistaneet”, s.o. ilmoittaneet kaikkien kuullen mielipiteensä. Nyt tehtävä on jo toisenlainen, *lähempänä tekoja*. Enemmän epäluottamusta *paraatimaisia* julistuksia ja neuvottelukokouksia kohtaan. Enemmän tarmoa sellaisten täsmällisten vastausten ja neuvon antamiseen kirjailijoille, propagandisteille, agitatoreille, kaikille ajattelevaisille työläisille, että nämä neuvot *ehdottomasti* ymmärrettäisiin. Enemmän selvyyttä ja määrätietoisuutta voimien kokoamisessa sitä pitkällistä työtä varten, jota tulee tehdä näiden neuvon mukaan käytännössä.

Toistamme, „Nashe Slovon” toimitukselle on paljon annettu — jokapäiväinen sanomalehti! — ja siltä paljon vaaditaan, ellei se täytä edes tätä „minimiohjelmaa”.

Lisäämme erään huomautuksen: tasan 5 vuotta sitten, vuoden 1910 toukokuussa, me mainitsimme ulkomaisessa lehdistössä erittäin huomattavasta poliittisesta tosiasiasta, joka oli „voimakkaampi” kuin monien *hyvin* „voimakkaiden” sosialidemokraattisten keskusten neuvottelukokoukset ja julistukset, nimittäin *sen samaisen X.Y.Z:n* aikakauslehden legalistikirjailijain ryhmän yhteenliittymisestä Venäjällä. Mitä ovat osoittaneet *tosiasiat* näiden 5 vuoden ajalta, jotka ovat olleet melko tapahtumarikkaita Venäjän ja koko

maailman työväenliikkeen historiassa? Eivätkö tosiasiat ole osoittaneet, että meillä on olemassa tietty *yhteiskunnallinen* ydinjoukko *kansallisliberaalisen* („eurooppalais”-tyyppisen!) *työväenpuolueen* ainesten yhteenliittämiseksi Venäjällä? Mitä johtopäätöksiä kaikki sosialidemokraatit ovat velvollisia tekemään siitä tosiasiaista, että „Voprosy Strahovanijaa”⁹² lukuunottamatta näemme Venäjällä nykyään esiintyvän *avoimesti vain* tämän suunnan, „Nashe Delon”, „Strahovanije Rabotshih” lehden, „Severnyi Golos”⁹³ lehden, Maslovin ja Plehanovin?

Vielä kerran: enemmän epäluottamusta paraatimaisia esiintymisiä kohtaan, on miehuullisemmin katsottava vakavia poliittisia tosiasioita kasvoista kasvoihin!

„Sotsial-Demokrat” № 41,
toukokuun 1 pnä 1915

Julkaistaan „Sotsial-Demokrat”
lehden tekstin mukaan